

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.244/2023/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. december 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. április 26. napján kihirdetett 14.B.10/2022/36. számú ítéletét megváltoztatja.

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Bűnügyi Osztálya által a T-189/2020. számú tárgynyilvántartás 9. sorszáma alatt nyilvántartásba vett kés elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzi, és azt a lefoglalás megszüntetése mellett megsemmisíteni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a vádlott bűnügyi felügyeletének befejező időpontja 2023. december 8.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Budapest Környéki Törvényszék 2023. április 26. napján kihirdetett 14.B.10/2022/36. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés]; s ezért őt 4 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható, emellett rendelkezett az előzetes fogvatartásban, valamint ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő

beszámításáról. Döntött a bűnjelekről, tanúl sértett által előterjesztett 11.290.000 forint polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasításáról, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott három munkanapos határidőben az ügyészség a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, míg a védő a kihirdetést követően, a vádlott pedig a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott három munkanapos határidőben téves minősítés miatt felmentést és enyhítést célzóan jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség fellebbezésében azt fejtette ki, hogy a törvényszék túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, holott a vádlott betegségei korával együtt járnak, őt az életvitelében számottevően nem akadályozzák, a segítségkérése saját felelősség alóli mentesülését célozta, a kísérlet pedig befejezett volt. Mindezek alapján, különös figyelemmel arra, hogy a vádlott azon eseménysorról sem számolt be hitelesen, melynek tudatában volt, álláspontja szerint a törvényi minimumnál enyhébb szabadságvesztés kiszabása nem indokolt. Emellett utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetés eszközét a Btk. 72. § (3) bekezdésében írt rendelkezés sérelmével tévesen kobozta el, figyelemmel arra, hogy az a sértett tulajdona volt. Így miután arra a sértett nem tartott igényt, a lefoglalás megszüntetése mellett a megsemmisítésről kell rendelkezni.

[4] A egyéb érdekeltl BF.183/2023/11. számú átiratában – az ügyészségi fellebbezést kisebb módosításokkal fenntartva, a vádlotti és védői fellebbezést alaptalannak találva – az elsőfokú ítélet megváltoztatására, és e körben arra tett indítványt, hogy Terheltl vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát is emelje fel az ítéltábla, az elkövetés eszközéül használt kés elkobzását mellőzze, s azt a lefoglalás megszüntetése mellett a sértettnek mint a kés tulajdonosának rendelje kiadni; egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet a személyi részt és a jogi indokolást érintő kisebb pontosítás, kiegészítés mellett hagyja helyben.

[5] Az átirat utalt a védelmi fellebbezés tartalma, iránya okán a felülbírálat teljességére és arra is, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Ezzel összefüggésben a nyomszakértői vélemény kirekesztésére vonatkozó védői indítványt alaptalannak tartotta, az a kifejtettek szerint a védő által vitatott és az elsőfokú bíróság által el nem fogadott 1/V. részében sem terjedt túl a kompetenciáján, s bár külön nem rögzítette, hogy ez csak egy lehetséges verzió az események menetére, a szakértői vélemény egészéből ez tűnik ki.

[6] A tényállást megalapozottnak tartotta, ugyanakkor rámutatott, hogy ítéletszerkesztési hiba folytán a vádlott intelligencia szintjére, személyiségszerkezetére vonatkozó megállapítások a történeti tényállásban kerültek rögzítésre, s azok személyi körülmények közé történő átemelése indokolt.

[7] Kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett, a bizonyítékok értékelése törvényes, ésszerű és logikai hibáktól mentes, a

szükséges részletességgel ismertette a vádlott különböző vallomásait, rámutatott azok ellentmondásaira, s meggyőző érveléssel vetette el a terhelti védekezést. S ugyanígy logikus érveléssel vezette le a sértettnek a megtalálásakor Terhelt1 vádlottra, mint elkövetőre tett – tanúvallomásokból megállapítható – kijelentései hitelt érdemlőségét.

[8] Miután a vádlott felmentésére csak eltérő tényállás mellett kerülhet sor, így megapozott tényállás mellett az arra irányuló védői fellebbezés törvényben kizárt.

[9] Utalt arra, hogy az irányadó tényállás alapján okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés, s törvényes a minősítés, a törvényszék e körben írt jogi indokolásával is túlnyomó részt egyetértett. Ugyanakkor kifogásolta, hogy miután a törvényszék a helyszíni szemle jegyzőkönyv, nyomszakértői vélemény és a vádlott sérüléseiről készült látlet, orvosszakértői vélemény alapján – helyesen – arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott és a sértett között kölcsönös dulakodás alakult ki, mely mindkét részről kizárja a jogos védelmi helyzet fennállását, így indokolatlan részletességgel foglalkozott azon feltevessel, hogy amennyiben a sértett részéről mégis jogtalan támadás érte volna a terheltet, úgy az elhárítás mértékének tudatos túllépése miatt büntethetőséget kizáró, korlátozó ok ugyancsak nem lenne megállapítható. Ugyanígy egyetértett azon elsőbírói érveléssel, hogy önkéntes eredményelhárítás folytán a cselekmény testi sértés büntettekénti értékelése fel sem merülhet, miután a vádlott részéről a segítségkérés motívuma a saját felelősségének kizárása volt.

[10] A törvényszék által feltárt bűnösségi körülményeket hiánytalannak jelölte meg, azonban azokat álláspontja szerint nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A középértéktől (10 év) lefele jelentősebb eltérést ugyan az enyhítő tényezők valóban indokoltá tették, ugyanakkor az elsőfokú bíróság túlzott méltányosságot gyakorolt az enyhítő szakasz alkalmazásával, s a kiszabott büntetés nem igazodik a büntetési célokhoz, abban főként a hasonló jellegű cselekmények elkövetőivel szembeni szigorú fellépésre irányuló fokozott társadalmi igény nem jelenik meg. Ekként a szabadságvesztés tartamának súlyosítása egyértelműen indokolt, s csakúgy a törvényesen kiszabott mellékbüntetés arányos felemelése is.

[11] Az ügyészégi fellebbezéssel azonosan fejtette ki, hogy a Btk. 72. § (3) bekezdése értelmében a sértett tulajdonát képező elkövetési eszközre elkobzás nem rendelhető el, s a késnek – a lefoglalás megszüntetése mellett – a Be. 321. § (1) bekezdése alapján a sértett mint tulajdonos részére történő kiadását látta szükségesnek.

[12] A védő fellebbezés indokolásában elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlott felmentését bizonyítottság hiányában vagy jogos védelem folytán, másodlagosan a cselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntettekénti értékelését és a büntetés enyhítését, harmadlagosan változatlan minősítés mellett is a büntetés enyhítését indítványozta. Emellett negyedlegesen miután bizonyítási indítványait is fenntartotta azzal, hogy amennyiben annak teljesítésére a másodfokú eljárásban az ítéltábla nem lát lehetőséget, továbbá arra is figyelemmel, hogy az elutasítás indokairól az elsőfokú ítélet nem adott számot, felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségességét is.

[13] Elsődleges, felmentésre irányuló indítványával összefüggésben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság olyan – a vádirattal egyező – tényállást állapított meg, mely kétséget kizáróan nem bizonyított, iratellenes, pontosabban iratellenesen vette figyelembe a bizonyítékokat, s abból ily módon nem a megfelelő következtetéseket vonta le.

[14] Iratellenes megállapításként hivatkozott a cselekmény megelőző történésekre, hogy a konyhában beszélgettek s ettek, miután erre sem a vádlott, sem a sértett nem emlékezett, továbbá tanú⁴ tanú is csak azt mondta, hogy látta őket az ablakon keresztül, de nem utalt arra mit csináltak. A sértett testvére viszont nyilatkozott arról, hogy reggel együtt reggeliztek, ahogy arról is, hogy az ingatlanban, konyhában általában nem volt rend.

[15] Ugyanígy iratellenesnek minősítette a vádlott és a sértett közötti összeveszésre utalást, miután a felek pont ezzel ellentétesen vallottak, azt állították, hogy nem volt köztük soha vita.

[16] Az elkövetési magatartás, azaz a vádlott általi késhasználát, annak módja, álláspontja szerint kizárólag a nyomszakértői vélemény – szakértői kompetencián túlterjeszkedő – megállapításain alapult, így azt figyelembe venni nem lehetett volna. Ugyancsak a szakértői vélemény kritika nélküli elfogadását látta az elsőfokú ítélet azon megállapításában, hogy a vádlott rejtette el a kést a vízelvezető árokban. Ehhez – az álláspontja szerint feltételezésen alapuló – nyomszakértői megállapításhoz igazította a bizonyítékokat, indokolás nélkül elutasítva a BMW gépkocsin rögzített vérmaradvány genetikai szakértői vizsgálatára vonatkozó indítványt, s teljesen figyelmen kívül hagyva azt, hogy az elkövetés eszközének DNS szakértői vizsgálata során a kés markolatán a sértetten kívül más személy biológiai anyagmaradványát is kimutatták, ugyanakkor annak a vádlottól származását kizárták. Erre figyelemmel nem lett volna mellőzhető a genetikai szakértő kirendelése, a szakvélemény kiegészítése, hogy a talált maradványokat a lakásban aznap tartózkodó személyek mintájával összeveessék. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos érvelése alapjaiban hibás, miután nem pusztán arról volt szó, hogy nem mutatták ki a vádlott DNS-ét az elkövetés eszközén, hanem kimutattak egy másik ismeretlen férfi DNS-ét.

[17] Arra is igen részletesen mutatott rá, hogy szemben az elsőfokú ítéletben írtakkal, a vádlott védekezése nem volt következetlen, az adott élethelyzetnek megfelelt, megítélése szerint teljesen életszerű, hogy ha egy személy felébred, és vért lát mindenütt, miközben a lakás tulajdonosa eltűnt, próbál magyarázatot találni a történetekre, s kutatja az emlékezetében, ki más tartózkodhatott rajta kívül még aznap az ingatlanban. Hangsúlyozta, hogy egyedül a terhelt vallott arról is, hogy tanú¹⁰ is jelen volt aznap, melyet nevezett tanúkénti vallomásában megerősített, ahogy a védő szerint azt sem vitatta, miszerint egy személyt már fellökött, tehát nem állt távol tőle az agresszív viselkedés. Ilyen körülmények között pedig kiemelt jelentősége van, hogy a rendőri jelentés a sértett elkövetőre vonatkozó kijelentésénél nem terhelt beceneve bácsit, hanem terhelt becenevet írt. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a hallomás tanúk vallomását úgy fogadta el, hogy a tárgyalási vallomásuk eltért a nyomozati előadásuktól, s az is bebizonyosodott, hogy egyeztettek a történetekről.

[18] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen vetette el a terhelti védekezést, annak kizárására a nyomszakértői vélemény azon megállapítása sem alkalmas, hogy nem volt

vér a kanapén, hiszen a terhelt védekezése pont az, hogy még akkor feküdt le a kanapéra, amikor nem történt meg a cselekmény, ezért nyilvánvaló, hogy azon nem volt lehetett vér, hanem miután felébredt, akkor észlelte a történeteket. S állítása szerint a fröccsenéses vérnyomok hiánya a ruházatán arra is utalhat, hogy megpróbált a sértettnek segíteni. Állítása szerint más személy jelenlétét igazolják a szemlejegyzőkönyvben rögzített felvételek, melyeken a pince ajtaja kívülről be volt zárva, lakat volt rajta.

[19] Ezt követően igen részletesen idézte és elemezte a tanúk vallomását, s az alábbi következtetésekre jutott. sértett1 sértett tanú vádlottra terhelő állításai, mely szerint él benne az a kép, hogy a vádlott megszúrta, nem saját élményen, hanem a testvére és tanú2, tanú3 elmondásán alapulnak. A sértett testvére, sértett testvére tanú elfogult, az általa elmondottakat kétséget kizáró bizonyítékként figyelembe venni nem lehet. tanú2 tanú által közöltek, miszerint gyanús lett neki, hogy a borospince ajtaja be volt zárva, mert az egyébként soha nem volt bezárva, szintén felveti más, harmadik személy jelenlétét. Emellett a tanú által elmondottak cáfolják, hogy a vádlott az ital hatására agresszív lett, indulatait nem tudta kontrollálni. szomszéd2 tanúvallomásából, amellett, hogy őt is elfogultnak találta, azt emelte ki, hogy az általa elmondottak is kétségesnek teszik azon megállapítást, hogy a sértettben él egy kép a cselekmény vádlott általi elkövetéséről. tanú6 tanúvallomásából is ezt emelte ki, meg azt, hogy miután a tanú arról is beszámolt, hogy a sértettnél nincs, nem volt konyhaszekrény, a dolgait használat után csak letették, így az evőeszközök jelenlétéből nem lehet arra következtetni, hogy a vádlott és a sértett ettek. tanú4 tanút is elfogultnak tartotta, vallomását ezért álláspontja szerint nem lehet kétséget kizáró bizonyítékként figyelembe venni. Ezzel összefüggésben azt emelte ki, hogy a sértettel jó barátságban volt, bírósági kihallgatására a sértettet követően került sor, nyilvánvalóan felkészülhetett, ugyanakkor tagadta, amit a többi tanú elismert, hogy egyeztettek a történetekről. Azt is kétségesnek találta, hogy először a bíróságon vallott arról, hogy látta a vádlottat és a sértettet együtt az emeleten, ugyanakkor elismerte, hogy a sértett megtalálása után tett kijelentéseit személyesen nem, csak tanú3tól és tanú2től hallotta.

[20] Mindezek alapján megítélése szerint bizonyítottság hiányában a vádlott felmentése indokolt, ugyanakkor rámutatott arra is, hogy szemben az elsőfokú ítélet [151] bekezdésében írtakkal ölési szándékra még csak eshetőleges következtetést sem lehet levonni.

[21] Ezen túlmenően másodlagosan azt is kiemelte, hogy amennyiben a vádlott dokumentált sérüléseit helyesen veszi figyelembe az elsőfokú bíróság, úgy meg kellett volna állapítania, hogy őt eszközzel jogtalan támadás érte, amellyel szemben védekezett, s így jogos védelem mint büntethetőséget kizáró ok alapján kellett volna a vádlottat felmentenie. E körben utalt arra is, hogy a sértetten a három szúrt sérülésen túl más sérülést nem dokumentáltak és a sértett maga is úgy nyilatkozott, hogy más sérülés nem volt rajta.

[22] Az eltérő minősítést célzó indítványával összefüggésben pedig arra mutatott rá, hogy még ha a terhelti cselekvőség meg is állapítható, az ölési szándékára vonatkozóan akkor sincs kétséget kizáró bizonyíték. Sőt a telefonos segítségkérése azt bizonyítja, hogy ölési, sőt testi sértési szándéka sem volt, s mindent megtett annak érdekében, hogy a sértett halála ne következzen be. Az a tény, hogy nem emlékszik a cselekményre, az önkéntes eredményelhárítás javára történő megállapítását nem zárja ki, miután felismerte annak lehetőségét, hogy a sértettel komoly baj történt, melynek ő is részese, és segítséget hívott.

[23] Végül mind enyhébb minősítés, azaz életveszélyt okozó testi sértés büntettének megállapítása, mind pedig azonos minősítés mellett a szabadságvesztés tartamának lényeges mérséklését és a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztését indítványozta a vádlott idős korára, büntetlen előéletére, betegségeire, a cselekmény kísérleti szakban maradására és arra figyelemmel, hogy a sértett halála a vádlott magatartásának eredményeképpen nem következett be. A súlyosító tényezőkkel, pontosabban a sértett maradandó fogyatékoságával, egészségromlásával kapcsolatban pedig kiemelte, hogy ahhoz a műtéti szövődmény (fertőzés) és az is hozzájárult, hogy a sértett saját állítása szerint nem jár orvosi kontrollra.

[24] A másodfokú bíróság a védői fellebbezés indokolásban írtak alapján a tényállás megalapozottságához bizonyítás felvételét, s ekként tárgyalás kitűzését nem látta indokoltnak, ezért az ügyet a Be. 599. §-a alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[25] A védő a nyilvános ülésen perbeszédét a fellebbezés indokolásban írtakkal egyező tartalommal terjesztette el.

[26] Terhelt1 vádlott a nyilvános ülésen ártatlanságát és azt hangsúlyozta, hogy az elmúlt három év büntetőeljárás rettenetesen megviselte lelkileg is.

[27] A fellebbezések nem vezettek eredményre.

[28] A másodfokú bíróság a többirányú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet, figyelemmel a vádlotti és védői fellebbezés felmentést célzó, illetőleg minősítést is támadó tartalmára a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

[29] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárást, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében foglalt feltétlen, továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[30] A vádlott és a tanúk figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént. Az okiratokat, iratokat (Be. 531. §), az ügyészség által indítványozott tanú7, tanú8, tanú9 tanú vallomását az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvos-, elmeorvos-, pszichológus-, vegyész-, toxikológiai-, genetikai-, nyomszakértői véleményeket (Be. 530.§) hasonlóképpen ismertette.

[31] Egyúttal a Be. 530. § (2) bekezdésére figyelemmel az igazságügyi genetikai szakértői véleményt készítő szakértő9 szakértőt – a Be. 529. § (1) és (2) bekezdésben foglalt rendelkezéseket betartva – a tárgyaláson is meghallgatta.

[32] A segélyhívóra történt hívások tartalmát a Be. 533. § (1) és (2) bekezdése értelmében nemcsak az arról készült feljegyzés ismertetésével tette a tárgyalás anyagává, de le is játszotta, csakúgy ahogy a tanú³ tanútól lefoglalt mobiltelefonnal készített videofelvételeket.

[33] Nem jelentette a tényállás tisztázási kötelezettség sérelmét a védő által indítványozott bizonyítás, a késről vett minta és a sértetti ingatlanban aznap járt személyek mintájának összehasonlítására, valamint az ingatlan előtt parkoló BMW gépkocsi jobb hátsó sárvédőjéről és lökhárító eleméről vett vérgyanús szennyeződés genetikai szakértői vizsgálatára irányuló indítvány elutasítása, melynek indokáról az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésénél lényegében számot adott, még ha az ezzel összefüggésben kifejtetteket indítvány elutasítási okként nem is nevesítette. Az, hogy ez esetlegesen kiegészítésre szorul, de még annak elmulasztása sem lenne a Be. 609. § (1) bekezdésben írt szabálysértésként értékelhető.

[34] Az elsőfokú bíróság – védői indítványra – részletesen foglalkozott a bizonyítási eszközök törvényességének vizsgálatával, érvelésével az ítéltábla túlnyomórészt egyetértett.

[35] A védő nem hozott fel olyan indokot, s ilyet az ítéltábla sem észlelt, mely tanút sértett, vagy bármelyik más hallomás-tanú vallomásának bizonyítékok köréből történő „kirekesztésére” alapul szolgálhatna.

[36] A bizonyíték (jelen esetben tanút tanú vallomásának vádlottra terhelő állításainak) kirekesztése és elvetése (el nem fogadása) ugyanis két eltérő fogalom, előbbi kizárólag az adott bizonyítási eszköz (bíróság, ügyészség, nyomozó hatóság általi) megszerzésének súlyosan törvénysértő módjához fűzött következmény, mely esetben az abból származó adat (a bizonyíték) értékelése fel sem merülhet [Be. 167. § (5) bekezdés]; a bizonyíték elfogadását érintően annak tartalmi elemzése, más bizonyítékokkal összevetése, azaz mérlegelés útján jut következtetésre a bíróság [Be. 168. § (4) bekezdés]. A Be. 167. § (5) bekezdés alkalmazására az sem adhatott volna alapot, ha a védő – az indítványára foganatosított – folytatólagos tanúkenti kihallgatásáról értesítést nem kapott, azon nem vett részt. Erre azonban csak a teljesség igénye érdekében utalt az ítéltábla, miután az iratokból megállapítható volt, miszerint a sértett folytatólagos tanúkenti kihallgatására nem védői indítvány alapján került sor.

[37] Az a védői hivatkozás pedig, hogy a hallomás-tanúk elfogultak voltak, illetve hogy a sértett vádlottra terhelő állításait befolyás hatására, e hallomás-tanúk által közöltek miatt tette meg, a fent kifejtettekre figyelemmel kizárólag a bizonyítási eszközből nyert tény bizonyító erejét befolyásolhatja, a felhasználhatóság, azaz a bizonyítékként történő értékelés kizártságát nem veti fel.

[38] Az elsőfokú bíróság a sértetti szavahihetőség vizsgálatára irányuló bizonyítást hiánytalanul, a védői kifogásokat, indítványokat messzemenően figyelembe véve, elmeorvos-szakértő ismételt kirendelésével folytatta le.

[39] Meg kell azonban jegyezni, hogy a szakértő általánosságban ténykérdéseket vizsgál, a bizonyítékok bírói kompetenciába tartozó mérlegelésére nem jogosult (az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény 47. § (6) bekezdése). Így a sértett feltalálásakor a vádlottra terhelő kijelentéseinek szavahihetőségét illetően a nyomozó hatóság által az elmeorvos-szakértőnek feltett kérdés valójában a tényállás Be. 163. § (2) és (3) bekezdése alapján a bíróságot terhelő tisztázását, sőt abból ugyancsak bírói kompetenciába tartozó tény- és jogkövetkeztetések levonását testálta a szakértőre, így nem képezhette volna szakértői vizsgálat tárgyát. Az ennek alapján tanúl sértett vonatkozásában elkészült orvos-/elmeorvosszakértői vélemény megállapításai ennek ellenére, miután az eljáró szakértők helyesen hivatkoztak a szakértői bizonyítás határaitra, azt nem is lépték át. Ugyanakkor pont e szakértői vélemény tükrében, mely kifejti, hogy orvosilag magyarázható indoka nincs, nem kizárható, hogy a sértett az eljárás egyes szakaszaiban emlékezett avagy nem a cselekményekre, némiképp szükségtelennek látszott a sértetti tanúvallomás módosítását illetően a szakértői bizonyítás ezirányú kiegészítése.

[40] A nyomszakértői vélemény kapcsán is helytálló volt az elsőfokú bíróság álláspontja. A nyomszakértő esetében sem hagyható figyelmen kívül, hogy munkáját kizárólag a helyszínen rögzített nyomok, azok elemzése alapján végzi, egyéb bizonyítás felvételére, a terhelti- és tanúvallomások, egyéb okirati bizonyítékok, szakértői vélemények elemzésére – szemben a bírósággal – lehetősége, kompetenciája nincs. Az elsőfokú bíróság azonban helyesen ismerte fel azon szakértői megállapításokat, melyek a nyomokon túl a vallomások elemzéséből fakadtak, így bár kétségtelenül helytelen, nyomszakértői kompetenciát túllépő megállapítás akár az elkövetési magatartás, akár a kés elrejtése kapcsán a terhelt személyére utalás, illetőleg a vallomások események rekonstrukciója során történt elemzése, mindez a bírói mérlegelés helytállóságát nem érintette. S fel sem merül a további, kompetencián belül maradó szakértői megállapítások (pl.: szűráskor az elkövető és a sértett testhelyzete) bizonyítékok köréből történő kizárása. Meg kell jegyezni továbbá, hogy a fenti, az események rekonstruálásával kapcsolatos kérdések esetén sem zárható ki, hogy a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, miután egyébként a nyomszakértő utalt a kompetenciájába tartozó, jelentőséggel bíró nyomok elhelyezkedésére és jellegére, hasonló következtetésre jusson. E körben a törvényszék – a védői érveléssel szemben – részletesen elemezte a bizonyítékokat, s nem csupán a nyomszakértői vélemény megállapításaira támaszkodott.

[41] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjában írtakkal összhangban tartalmazza a vádra utalást, a vád szerinti minősítést.

[42] A vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatok (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) az aggálytalan egyesített igazságügy elmeorvos- és pszichológus szakértői véleményen alapuló, az adott cselekménytől függetlenül fennálló, személyiség szerkezetére vonatkozó megállapításokkal, az elsőfokú ítélet [6] bekezdésének átemelésével kiegészítendő. Ugyanakkor éppen a tárgybeli cselekménnyel való összefüggése indokolta az elsőfokú ítélet [7] bekezdésében írt, a vádlott alkoholfogyasztási zavarára, már korábban is előforduló ittasságával összefüggő emlékezetkiesésre vonatkozó megállapítások tényállásban szerepeltetését.

[43] Ezen túlmenően a vádlott nyilvános ülésen tett előadása és a becsatolt orvosi dokumentumok alapján a személyi körülmények, ezen belül a terhelt betegségére vonatkozó megállapítások körében az ítéltábla rögzítette, hogy operált állapotú, jelenleg panaszmentes vastagbél-rák betegsége van, valamint prosztatata elváltozását is diagnosztizálták.

[44] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás – a vádlott személyiségszerkezetére vonatkozó megállapítások személyi körülmények közé történt átemelését követően – lényegében megalapozott, annak kisebb, a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjából eredő részbeni megalapozatlansági hibája a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az ügyiratok alapján kiküszöbölhető volt, ezért az ítéltábla a [10] bekezdés első mondatában mellőzi az arra utalást, hogy a vádlott és a sértett közösen étkezett.

[45] Az így helyesbített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[46] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint példásan teljesítette, a terhelti védekezés mentén bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, s állást foglalt a tekintetben, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[47] E körben a vádlotti védekezés elvetésének és a tényállásban szereplő terhelti cselekvőség megállapításainak indokaira hiánytalanul kitért, azokra a logika szabályainak megfelelő, helytálló magyarázattal szolgált.

[48] A másodfokú bíróság ezen elsőbírői mérlegelést, az abból vont következtetéseket messzemenően osztotta. A védői fellebbezés indokolásában, perbeszédben olyan érvek, melyek ezen megállapítások kiegészítését, módosítását szükségesé tették volna, nem hangzottak el.

[49] Ugyanakkor az elsőfokú ítélet [142] bekezdésében írt, a bizonyítékok zárt logikai láncolatának szükségességére, meglétére hivatkozást a másodfokú bíróság mellőzte. Erre vonatkozó elméletek ugyanis azt modellezik, ha az adott cselekményt érintően kizárólag olyan bizonyítékok állnak rendelkezésre, melyek a büntetőjogilag releváns tényekhez csak közvetetten kapcsolódnak.

[50] Jelen ügyben azonban tanú2, tanú5, tanú3 és tanú4 tanúk vallomásai, pontosabban azon állításai, mely szerint a fellelt sértett elkövetőként „terhelt beceneve bacsit”, azaz a vádlottat jelölte meg, származékos jellegük ellenére közvetlenül az elsődleges tényre, az elkövető személyére vonatkoztak.

[51] S végképp nem kérdőjelezhető meg a bizonyíték közvetlensége a sértett tanúvallomásával, vádlottra terhelő állításaival összefüggésben.

[52] Ily módon a bizonyítási eljárás egyik fókuszában – helyesen – nem a közvetett bizonyítékok zárt logikai láncolatának felállítása, hanem fenti tanúk vallomásainak, ezekből is a vádlottat közvetlenül terhelő állításaik hitelt érdemlőségének megítélése, szavahihetőségük vizsgálata állt.

[53] Amennyiben ugyanis a bíróság e tanúk vallomásait – azok tartalmi vizsgálata, más bizonyítékok tatalmával való összevetése eredményképpen – hitelesnek elfogadja, úgy a terhelt védekezése, mely szerint nem ő, hanem harmadik személy követte el a cselekményt, cáfolást nyert.

[54] Az elsőfokú ítélet ezzel összefüggésben részletesen és kifogástalanul vezette le a cselekményt követően a sértett feltalálásakor a helyszínen tartózkodó tanúk releváns, s egyértelműen a vádlottat terhelő állításainak következetességét, s helytállóan hivatkozott arra, hogy az abban foglaltakat az orvos-, elmeorvos-szakértői vélemények, genetikai szakértői vélemény, nyomszakértői vélemény, a helyszíni szemle, rendőri jelentés adatai is alátámasztották.

[55] Az elsőfokú bíróság igen részletesen idézte a terhelti vallomásokat, s abból egyértelműen kitűnnek azon kisebb módosítások (mint a „cigány gyerek”, tanú10 jelenlétére, önkéntes eredményelhárításra utaló állítások), melyek az akkor éppen előtérbe helyezett védelmi taktikából fakadtak, s így annak elvetésére, figyelemmel a tanúvallomások, szakértői vélemények, okiratok terhelti állításokat cáfoló adataira, megalapozottan került sor. Az ítéltábla a terhelti védekezéssel kapcsolatban azt hangsúlyozza, hogy miután az eseményekre egyáltalán nem emlékezett, az a pusztá találgatás, felvetés szintjét nem lépte túl.

[56] A törvényszék tehát tanú1, tanú2, tanú3, tanú5, tanú4, tanú6 tanúk vallomásának értékelésekor sem vétett logikai hibát, márpedig ezekből, illetőleg a szakértői vélemények megállapításaiból, a helyszíni szemle adataiból a vádlott cselekvősege egyértelműen következik.

[57] tanú2, tanú3, tanú5 és közvetve tanú4 tanú egybehangzóan vallottak arról, hogy a sértett feltalálásakor elkövetőként „terhelt beceneve bácsit” és nem a rendőri jelentésben szereplő „terhelt becenevet” jelölte meg. Ez a kijelentés, miután a vádlott saját bevallása szerint is mindenki terhelt beceneve bácsinak hívta, vitán felül őt terheli. A rendőri jelentés ezen egybehangzó tanúvallomások cáfolatára nem alkalmas, s nemcsak azért, mert a sértett rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozata tanúvallomásként nem értékelhető, de azért sem, mert a rendőri jelentést készítő rendőrök tanúkénti meghallgatásuk során e kijelentésre már nem emlékeztek, ahogy arra sem, hogy személyesen hallották-e azt, vagy a fenti személyektől. S emellett a rendőri jelentés kettejük összesített észlelését rögzítő tartalma miatt kellően nem is egyéniesíthető, továbbá a jelentést utólag készítő személyek a „terhelt beceneve” és „terhelt beceneve bácsi” megnevezés jelentőségével a helyszínen nem lehettek tisztában. Így szemben a védői érveléssel, a másodfokú bíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőri jelentés adatai nem cáfolták, inkább alátámasztották a fenti tanúk vallomását, különös

tekintettel arra, hogy az tartalmazza azt is, miszerint a vádlott a sértett feltalálását követően agresszívvá vált.

[58] Miután a sértett vonatkozásában az elmeorvosszakértői vélemény alapján nem kizárható, hogy a cselekmény után emlékezett a történetekre, s semmilyen indok nem merült fel, mely őt arra indította volna, hogy a sérelmére elkövetett cselekménnyel Terheltlt valótlannul terhelje, ezen állításokat az elsőfokú bíróság alappal fogadta el, figyelemmel arra is, hogy a helyszínen akkor csak a vádlott tartózkodott, s a ruházatán fellelt, sértettől származó vér keletkezésére más magyarázat nem volt.

[59] A védői fellebbezés indokolásban írt kifogásokra egyébként az elsőfokú bíróság kivétel nélkül reagált, ezért csak a következők emelendők ki.

[60] Figyelemmel arra, hogy a különböző helyeken rögzített vérgyanús szennyeződések kapcsán (pl.: az elkövetés eszközén, a terhelt ruházatán, zsebében levő zsebkendőn) a genetikai szakértői vélemény kizárólag a sértettől származást igazolta, a helyszínen a sértettől eltérő más személy jelentős vérzéssel járó, nyomot hagyó sérülése kizárható. Ezért a ház előtt az utcán egyébként a tanúk vallomása alapján több hónapja álló BMW gépkocsi bal oldali sárvédőjén és lökhárítóján rögzített vérgyanús szennyeződések vizsgálata a vádlott büntetőjogi felelősségre vonása szempontjából szükségtelen.

[61] Az elsőfokú bíróság arra is helytállóan mutatott rá, hogy az a tény, miszerint a vádlott DNS-ét a késen nem mutatták ki, illetve, hogy más személy(ek) DNS-ét viszont kimutatták, nem zárja ki a cselekmény vádlott általi elkövetését. Csak megjegyzendő, hogy a szakértői vélemény legalább két személytől származó DNS profil kimutatását tartalmazza, azaz akár kettőnél több személy DNS profiljának jelenléte sem kizárt a kés markolatának hátsó részéről és jobb oldaláról biztosított bűnjelminta szennyeződéseiben. Ugyanakkor sejtmagi profil azonosítására nem alkalmas rendkívül alacsony DNS koncentrációjú emberi eredetű biológiai anyagmaradványok kimutatására került sor a kés markolatának pengéhez közelebb eső kiugró részéről vett bűnjelminta szennyeződéseiből. A vádlott DNS-ének hiányára, ugyanúgy mint más személy DNS-ének jelenlétére a szakértő a tárgyaláson a vádlott büntetőjogi felelősségét nem kizáró magyarázattal szolgált. Ekként megállapítható, hogy a sértetti ingatlanban egyébként is megforduló személyek és a kés markolatáról vett minták genetikai összehasonlítása szükségtelen, az esetleges pozitív eredmény sem köthetné e személyt a cselekményhez, figyelemmel arra is, hogy a sértett többnyire nem tisztította és pakolta el azonnal a használt eszközöket, s a rögzített biológiai anyagmaradvány korábbi használat során is keletkezhetett.

[62] tanú10 érintettségével kapcsolatban kifejtett védői érvelés minden alapot nélkülöz. A vádlott tanú10 jelenlétére a nyomozás során és a tárgyaláson sem emlékezett, csak a bátyjától hallottak alapján, minden konkrétum nélkül számolt be róla a bíróságon. Ugyanakkor abból, hogy a sértetti ingatlannal szemben lakó tanú10 aznap a sértetthez 16-17 órakor beköszönt, a cselekmény idején való jelenlétére következtetés semmilyen módon nem vonható. A terhelt tanú10val kapcsolatos kijelentései, miszerint egy idős embert fellökött, s mely állítást, szemben a védői érveléssel, nevezett nem ismert el, illetve, hogy alkoholos állapotban agresszívan viselkedik, a cselekmény idején a helyszínen való jelenlétét és közreműködését ugyancsak nem vetik fel.

[63] A védő arra is iratellenesen hivatkozott, hogy a helyszíni szemle adatai és tanú2 tanúvallomása a pince zárt állapotát és ekként harmadik személy jelenlétét valószínűsítik. tanú2 ugyanis első nyomozati kihallgatásakor valóban beszámolt arról, hogy a pince zárt állapota gyanús volt számára, ugyanakkor folytatólagos tanúkenti kihallgatásakor kérdésre azt is előadta, hogy ezt a zárt állapotot úgy értette, hogy az ajtó be volt hajtva, és ő azt betolva ment be, miután nyögdecselet hallott. Emellett, miután a helyszíni szemlére a sértett feltalálását és mentők általi elszállítását követően került sor, lényegtelen, hogy a pinceajtó akkor milyen állapotban volt, ugyanakkor meg kell jegyezni azt is, hogy a helyszíni szemle jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdésében az került rögzítésre, hogy a pinceajtó két szárnya a szemle idején befelé nyitott állapotban került feltalálásra, míg a 4. oldalon 4. szám alatt az szerepel, hogy a két szárnyat lezáró vasretesz lakattal zárható, de a lakatot évek óta nem használták. Mindebből tehát a védő által írtak, azaz a cselekmény harmadik személy általi elkövetése nem következik, az ugyanis teljesen érthető, hogy az élete ellen irányuló támadás elől a pincébe menekülve annak ajtaját a sértett nem hagyta kitérve.

[64] Azon védői érvelés pedig, mely a vádlotti védekezés nyomszakértői vélemény alapján történt kizárásának téves voltát állította, úgyszintén nem foghatott helyt. A védő a lehetséges történésekre minden ténybeli alapot nélkülözően hivatkozott, s azon hivatkozásának, mely szerint a terhelt a cselekmény előtt lefeküdt a kanapéra, s csak miután felébredt, és látta a történeteket, esetleg megpróbált segítséget nyújtani a sértettnek, ellentmond, hogy a vádlott kantáros nadrágján is a sértett vére volt, ugyanakkor ezt a szomszédoktól történt segítségkérés idején nem viselte, később vette fel. Márpedig a védő által mondottak e körülményre, vagyis hogy mi okból, s mikor vette le a vádlott a vérrel szennyezett nadrágját, elfogadható magyarázattal nem szolgáltak. Ugyanígy fikció, hogy a terhelt cselekmény előtt levett ruházata a tényleges elkövető magatartása folytán szennyeződött vérrel, miután a vádlott a trikója levételéről egyáltalán nem beszélt, s az is erősen vérrel szennyezett volt.

[65] A másodfokú bíróság tehát osztotta azt az elsőbírói álláspontot is, mely szerint a vádlott későhasználatát Terhelt1 terhelt és sértett1 sértett kölcsönös dulakodása előzte meg. A konyha feltalált állapotából (pl.: feldőlt székek, vádlott sniccere a földön volt) ugyanis nemcsak a nyomszakértő, de a külső szemlélő (pl. tanú2 tanú) is egyértelműen erre következtetett.

[66] A kölcsönös dulakodásból, a későhasználat dulakodás helyszínétől némiképp elkülönülő voltából, a szűrésok véghezvitelének módjából a jogos védelmi helyzet megállapíthatóságának hiányára vonatkozó elsőbírói következtetés maradéktalanul helytálló. A jogos védelmet megalapozó jogtalan támadás ugyanis feltételezi az elhárítás jogszerűségét is. Ekként minden olyan helyzet, s ilyennek tekintendő a kölcsönös dulakodás, a támadás kiprovokálása, a verekedésre felhívás, illetőleg annak elfogadása, mely mindkét felet a jogtalanság talajára helyezi, megfosztja a védekezés jogszerűségétől, kizárja a jogos védelem (s így értelemszerűen a jelen ügyben fel nem merülő Btk. 22. § (2) bekezdése szerinti ún. szituációs jogos védelem) megállapítását is. S ahogy arra az elsőfokú bíróság utalt, az a körülmény, miszerint a sértetten nem rögzítettek a három szűrésen túl további sérülést, nem zárja ki azok meglétét, életmentő beavatkozás szükségessége esetén ugyanis nem elvárható a bagatell, orvosi ellátást nem igénylő sérülések dokumentálása, melyek egyébként a sértett mindennapi tevékenységével összefüggésben is szükségszerűen előfordulhattak, s melyekre a

sértett a védő által hivatkozott, több mint fél évvel a cselekményt követő tanúvallomásában értelemszerűen nem is emlékezhetett.

[67] A tényállás kisebb, jelentőséggel nem bíró helyesbítése azért vált szükségessé, mert a vádlott és a sértett cselekményt megelőző közös étkezésére vont következtetés a bizonyítékok tartalmán túlmutatott.

[68] Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is törvényes.

[69] A törvényszék az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. büntető jogegységi határozatban írtaknak megfelelően ismerte fel, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntette, illetve az emberölés büntettének kísérlete elhatárolása – minthogy az említett bűncselekmények mindegyike szándékos elkövetési magatartással valósul meg – kizárólag az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma alapján történhet. Az e körben releváns alanyi és tárgyi tényezők elemzését maradéktalanul elvégezte, és alappal vont következtetést a vádlott egyenes ölési szándékára. Arra is helyesen mutatott rá, hogy a terhelt ittasságára, és ebből is fakadó hiányos emlékeztére hivatkozása folytán a cselekmény tárgyi ismérvei bírnak döntő jelentőséggel.

[70] A vádlottnak és védőjének a szándékra vont következtetés helyességét vitató érvei az adott ügy tényállásban rögzített körülményeinek nem feleltek meg. A másodfokú bíróság e körben csak a következőket hangsúlyozza.

[71] Nem kétséges, hogy adott elkövetési magatartás, azaz a sértett mellkasának közepes illetve középest meghaladó erővel egy 20 cm pengehosszúságú késsel történt egymás után háromszori (tehát nem egypillanatos, egymozzanatú) megszúrása halálos eredmény okozására nyilvánvalóan alkalmas volt. Paraméterei alapján a kés ily módon történt, ismételt használata már az ölési cselekmény, és nem a testi sértés tipikus elkövetési módja.

[72] Kétségtelen, hogy korábban a vádlott és a sértett között konfliktus nem volt, s később nem emlékezett a történetekre, ez azonban büntetőjogi felelőssége szempontjából jelentőséggel nem bírt. A tudati oldal tisztázásánál ugyanis a cselekmény elkövetéskori, és nem az azt követő (vagy azt megelőző) magatartás idején fennállott tudattartalomról kell kiindulni. Az elkövetés pedig jelen esetben a sértett mellkasának háromszori, közepes illetve középest meghaladó erővel történt megszúrása volt, és ekkor a terhelt tisztában volt magatartásának következményével és azt kívánta is, ezért az ölési cselekményt egyenes szándékkal követte el. Ezen nem változtat az a körülmény sem, hogy a sértett az okozott sérüléseibe nem halt bele, ugyanis a terhelt indította el azt az okfolyamatot, amely a halálos eredményhez vezethetett volna.

[73] Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra is, hogy a vádlott cselekményt követő magatartása nem veti fel az önkéntes eredményelhárítás megállapítását, miután a szomszédoktól a segítség kérése és a központi ügyeletre történt segélyhívás nem a halálos eredmény bekövetkezésének elhárítását, hanem a felelősségének kizárását célozta. A

szomszédokkal közöltek és a segélyhívás során igen agresszívan elmondottak alapján a sértett feltalálása és életének megmentése nem volt lehetséges, ahhoz a kiérkező (vádlottól eltérő) személyek aktív, időben is elhúzódó erőfeszítése kellett. Az önkéntes eredményelhárítás megnevezéséből adódóan akkor állapítható meg az elkövető javára, ha belső indíttatásból fakadóan, kifejezetten a cselekménye eredményének elhárítására irányul. Tehát jelen esetben a tényállásszerű ölési magatartás után kifejezetten a sértett életének megmentése érdekében cselekszik. Ez azonban jelen ügyben nem állapítható meg, a vádlott a segélyhíváskor nem is volt, nem lehetett tudatában annak, hogy a sértett életben van, magatartása tehát saját felelősségének elhárítására irányult, erre utal a kés cselekményt követő elrejtése, az, hogy a segélyhívás során nem a sértett életének megmentésére, hanem arra helyezte a hangsúlyt, hogy neki semmi köze a történetekhez, illetőleg, hogy a még élő sértett megtalálását követően agresszívvá vált. Ily módon az a nem vitatott tény, hogy a vádlott segítségkérése nélkül a sértett meghalt volna, önkéntes eredményelhárítás hiányában a cselekmény eltérő jogi értékelését nem, csupán enyhítő körülménykénti értékelését alapozta meg.

[74] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul tárta fel. Nem értett egyet a védő által kifejtettekkel, miszerint a sértett sérüléseire visszavezethető maradandó fogyatékosága, súlyos egészségromlása csekélyebb súllyal vehető figyelembe, miután az aggálytalan orvosszakértői vélemény alapján az közvetlenül a sérülésekkel okozati összefüggésben, az életmentő műtėti beavatkozás folytán bekövetkezett, azon az orvosi kontrollal kapcsolatos sértetti együttműködés hiánya nem változtat.

[75] Az így pontosított bűnösségi körülmények alapján, azokat a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyával is összevetve, az elsőfokú bíróság helyesen, a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokkal összhangban, a Btk. 80. §-a szerinti büntetési kiszabási elvek szem előtt tartásával választotta meg a büntetés nemét és mértékét is.

[76] A szabadságvesztés irányadó középértékétől (10 év) lefele, sőt a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő szakasz alkalmazásával, igen méltányosan meghatározott 4 évi tartamának mérséklése a büntetési célok sérelme nélkül fel sem merülhetett, abban ugyanis már maradéktalanul érvényesültek a vádlott javán mutató tényezők, így a vádlott idős kora, büntetlen előélete, betegségei (melynek nyomatékát a másodfokú eljárásban becsatolt orvosi iratok számottevően nem növelték), a cselekmény kísérleti szakban maradása és az, hogy a sértett életben maradása végső soron a vádlotti segélyhívásnak köszönhető.

[77] Ugyanakkor a szabadságvesztés lényeges súlyosítására sem volt indok, mert a vádlott javán mutató nagy nyomatékú enyhítő tényezők a speciális prevenciók cél előtérbe helyezését, s erre figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazását indokoltá tették.

[78] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára, az előzetes fogvatartásban, bűnügyi felügyeltben töltött idő beszámítására a pontosan megjelölt jogszabályi hivatkozásokkal összhangban álltak.

[79] A törvényszék helyesen alkalmazott a vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést, annak tartama is törvényes.

[80] A bűnjelekre, azon belül is az elkövetés eszközének elkobzására vonatkozó rendelkezés azért szorult módosításra, mert ahogy arra az ügyészégi fellebbezés is helyesen hivatkozott, a Btk. 72. § (3) bekezdése értelmében az elkövetéshez használt dolog elkobzását nem lehet elrendelni – feltéve, hogy a tulajdonos az elkövetésről előzetesen nem tudott – ha a dolog nem az elkövető tulajdona. Ily módon a sértett tulajdonát képező kés elkobzása törvénysértő, e rendelkezést az ítéltábla mellőzte, és figyelemmel arra, hogy a sértett arra nem tartott igényt, a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján a lefoglalás megszüntetése mellett, annak megsemmisítését rendelte el.

[81] Ezt meghaladóan a bűnjelekre valamint a bűnügyi költségre vonatkozó járulékos rendelkezések törvényesek, s a törvényszék e döntések alapját képező jogszabályhelyekre is pontosan hivatkozott.

[82] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése értelmében az elkobzásról rendelkező részében megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2023. december 8.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
k.,

dr. Raczky Katalin s. k.,

dr. Ignác György s.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 14.B.10/2022/36. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.244/2023/12. számú ítéletében írt változtatással 2023. december 8. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. december 8.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző